

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. I. Jansenianæ periodi hujus fundamentum panditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

CAPUT V.

*De secunda parte primæ Propositionis
Iansenianæ : deest quoque gratia,
quâ possibilia fiant.*

SECTIO PRIMÆ.

*Iansenianæ periodi hujus fundamen-
tum præditur.*

Cornelius Jansenius non dumtaxat pergit temerario illo ac Patribus invito termino uti, & non posse cum impossibili, nec quicquam oblucente Augustino, convertere, & quod hic de injustis est veritus, Jansenius de justis, quidem conantibus & volentibus juxta præsentibus, quas habent vires, continenter asserere; sed insuper impossibilitatis prætensæ causas edisserit sequentes. Ex eo quod vires voluntatis infirmæ sint, propter concupiscentiam à contrario bono retrahentem, cujus renisu fit, ut vires voluntatis distrahantur, atque ita homo non plenè velit, non integrè velit, non totâ voluntate velit. Talem autem voluntatem non esse idoneam, ut superet alteram vetustate roboratam, quia per illam nondum potest homo tantum velle, quantum sufficit, ut volendo faciat: poterit autem cum magnam habuerit & robustam.

*L. 2. de pec.
merit. c. 4.*

Hoc confirmat ex S. Augustino dicente nos orare: ut si forte tentari experimus à concupiscentia nostrâ, adjutorio ejus non deseramus, ut in eo pos-

DE PROPOSITIONE I. 149

possimus vincere, ne abstrahamur illecti. Exinde concludit hoc ipso clarissimâ voce nos profiteri, *deesse nobis sufficientem ad illa praecepta adimplenda potestatem.* Nempe Augustini verba complexus iterum adversus Augustini nititur sensum & voluntatem. Quasi illud nondum *perfectè velle & plenè velle* faciat hominis *impossibile* voluntati, licet alienas, seu Dei vires, in subsidium advocaverit.

Idemne est: imperfecta voluntas non potest magnos Concupiscentiæ assultus vincere, & homo hâc voluntate licet parvâ & imbecilli præventus non potest superare, cum in proclivi sit Potentiorum à petentibus in subsidium advocari?

Quasi vir justus voto continentiae obstrictus & gravi Concupiscentiæ luctamine arietatus dicendus sit (quia hic & nunc integros & validos non habet ad resistendum, triumphandum lacerandos:) ita imbecillis dici debet, ut votum sit *observatu impossibile*, etiam cum Dominum adit & deprecatur, sine quo continens esse non potest.

Item quasi impossibile dicendum sit obstricto ad Eleëmofynas, ad restitutionem &c. Cui hic & nunc non sunt præstò pecuniæ, etiam tunc cum eas ab aliorum misericordiâ & munificentia petere & obtinere possit.

Esto igitur voluntas esset parva & invalida ad faciendum grande mandatum; ideòne hanc voluntatem habenti, & plenioris indepisci valenti impossibile dici, sanus sensus admittet quod alieno præsidio non modò potest, adauctâ voluntate, observari, sed & reipsâ seu cum effectu observatur saltem ab his qui tantum petunt & eò modò petunt, quomodò res necessaria petenda est?

K 3

Sed

150 LIBER PRIMUS

Sed hanc orandi facultatem pro acquirendis ulterioribus viribus voluntatis sibi objiciendam præfagus Jansenius, alteram impossibilitatis causam subjicit his verbis.

L. 3 de Grat. Christi c. 13. pag. 335. Quintum itaque ex eodem principio consecrarium est, plurimis non dari istam faciendi præcepti possibilitatem, quæ precibus implorari solet. Quod ex tribus capitibus indubitatum est. Primum quidem quia multi fideles non convertuntur ad invocandam gratiam, quæ solâ vires illa voluntatis nasci possent... secundo quia non omnes etiam qui petunt à Deo vires illas magnas præcepta faciendi & cupiditatem superandi impetrant, id quod petunt... rationem dat: non enim quodlibet, qualibet impetrat oratio, sed fervens, sed immobilis, perseverans. Quod probat ex verbis Augustini: utique his omnibus, qui sic petunt, & tantum petunt, quomodo & quantum res tanta petenda est.

De nat. & Grat. c. 17.

Ex eo verò quod justī vel non orent, vel non tantum quantum necesse est ut vires integras robustasque contra inimicas cupiditates obtinere mereantur, concludit: Deum diu sæpè illam gratiam differre partim ut gratiæ necessitas magis ipsâ subtractione commendetur, partim ut homo sibi innotescat, & videat quibus viribus polleat.

L. de Don. Perf. c. 23. pag. 336.

Ut verò ostendat, mirum non esse quod homines justī optatas vires non obtineant, imò, quod non usque adeò orent, ut obtineant, fundamenti loco ponit: Utriusque verò radicis assignatæ causa est, quia & orare Deum gratiæ spiritalis est, ut Ambrosius ait, & ut Augustinus: Et hoc ipsum est donum Dei, ut veraci corde & spiritaliter clamemus ad Deum.

Ex quo efficitur, ut & istam gratiam orandi seu postulandi vires voluntatis Deus cui voluerit, & quantum voluerit, largiatur... Quæ de causa, nec

DE PROPOSITIONE I. 151

nec orare delectat, aut lubet, nisi Deus ut lubeat, inspiraverit, & quando jam lubet, non semper tanto ardore lubet, quanto necessarius est, ut sic petamus, &c. . . Cum ergo plurimi non petant pag. 337. gratiam illam quâ possint ac sufficiant præcepta facere, vel non ita petant &c. concludit: apertissimum esse: fidelibus multis deesse illam sufficientem gratiam, & consequenter illam perpetuam, quâ quidam prædicant faciendi præcepti potestatem. . . Et hinc promanat Janseniana ista præceptorum in iustis conantibus, volentibusque asserta impossibilitas.

Ex his enitescit, de mente Jansenii circa Præceptorum aliquorum quoad iustos conantes & volentes impossibilitatem ambigendum non esse si de verbis loquamur, quæ & defensoribus ejus æquo duriora visa sunt. Quod si impossibilitatem non aliam obtendisset, quam illam im potentiam, quâ fit, ut iusti, etiam citra culpam, & operandi & orandi facultate pro Dei beneplacito orbari possent & reipsâ orbentur, nec in hoc Augustinum cum Ecclesiâ concinentem audiet, sed reclamantem potius ac reboantem, ut si iustus facere non possit, quod jussum est, citra culpam tamen non amittat, sicut nec omnem agendi, ita nec petendi facultatem. Sed hoc superest ut probemus.

